

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

Τὰ ἀνεκγνώσματα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, εὖ τιнос τὴν σύστασιν ἀνηγγείλαμεν τὴν 1 Αὐγούστου ἐν τῷ 369 φυλλαδίῳ, ἄρχονται τὸν Ἰαννουάριον τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Ἴδου δὲ ἡ περὶ τούτου εἰδοποίησις·

« Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τοῦ Ἀθηναίου, γενομένης κληρώσεως, ἀνεδείχθη ἡ ἐξῆς σειρά τῶν διδασκόντων μελῶν· 1) Ι. Ν. Λεβαδεὺς, 2) Μ. Ρενιέρης, 3) Ξ. Λάνδερερ, 4) Δ. Στοῦμπος, 5) Κ. Παπαρρήγόπουλος, 6) Ι. Α. Σοῦτσας, 7) Π. Καλλιγᾶς, 8) Σ. Α. Κουμανούδης, 9) Δ. Ν. Βερναρδάκης, 10) Ν. Δραγούμης, 11) Π. Παπαρρηγόπουλος, 12) Π. Βράλλας Ἀρμένης, 13) Γ. Τερτσέτης, 14) Α. Πάλλης, 15) Γ. Παππαδόπουλος, 16) Α. Ρ. Ραγκαβῆς. Ἀπὸ τῆς κληρώσεως ταύτης ἐξηρέθη ὁ πνευματικώτατος ἀρχιμανδρίτης καὶ καθηγητῆς κ. Α. Λυκούργος, οὗτινος τὸ μάθημα θέλει προηγηθῆ τῶν λοιπῶν.

« Ἄρχονται δὲ αἱ παραδόσεις τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου κατὰ τὴν κληρωθεῖσαν ταύτην σειράν τῇ 2 Ἰανουαρίου 1866 ὥρα 2 μ. μ., ἐν τῇ αἴθουσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τοῦ κ. Γ. Γ. Παππαδοπούλου, κειμένου ὑπισθεν τῆς Συναίας ἀκαδημίας.

« Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1865.

» Ὁ πρόεδρος » Ὁ γραμματεὺς
» Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ. » Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ, »

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΔΑΚΡΥΟΝ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ Α. Σ . . .

(ΕΚ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.)

Πρὸς τ' ἄλλο ἡμισφαίριον ὁ ἥλιος πηγαίνει·

Ἡ φύσις εἶναι ὡς νεκρά
Καὶ ἡ πανσέληνος ὠχρά,
Ἐπὶ βουνοῦ προβαίνει.

Κ' ἐμὲ τῆς λύπης θύελλα μοῦ ὀδηγεῖ τὸ βῆμα

Ἐδῶ ποῦ ἔδυσ' ἡ χαρά,
Ἴνα ρίψω ἄνθη δροσερά
Σ' τὸ ἔρημόν τῆς μνήμας.

Ρόδον εὐώδες ἔκρυψε τὸ κρῦον τοῦτο χῶμα . . .

Τὸ σῶμά τῆς τὸ νεκρὸν,
Δι' ἐμὲ ὁμῶς καὶ νεκρὸν
Μοσχοβολεῖ ἀκόμα.

Ὡς ἦχος θαίας μουσικῆς ἐσβέσθη ἡ πνοή τῆς!

Δὲν ἤρκεσεν ἡ καλλονή
Ἀλλ' οὔτε δέησις κοινὴ
Ἴνα σώσουν τὴν ζωὴν τῆς—

Οἶκτον ἂν εἶχε ὁ θάνατος, ἢ ἀλλαγὴν ἢ τύχην,

Δὲν ἤμην τόσον δυστυχῆς,
Ἴνα ψάλλουν πόνους τῆς ψυχῆς
Οἱ θλιβεροὶ μου στίχοι.

Καὶ διατὶ ἐδύρομαι; ἤδ' ἡ ψυχὴ ἐκείνη

Εἰς κῆπον τέρψεων σκιρτᾷ
Καὶ μὲ ἀγγέλους συμπετᾷ
Ἐν σταθερᾷ γαλήνῃ.

Ὅποτεν τις ὀρφανισθῆ, τῆς ψυχικῆς χαρῆς του,

Τὴν στέρησιν ἄς λυπηθῆ,
Μωρὸς πλὴν εἶναι ἂν μεμψθῆ
Τὴν πρόνοιαν τοῦ Πλάστου . . .

Φύγε μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ ἀμφίβολος ἰδέα . . .

Δὲν ἀπιστῶ εἰς τὸν Θεὸν
Θά τὴν ἰδῶ εἰς τὸν Οὐρανὸν
Πάλιν νὰ ζῆ ἀκμαία.

Ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν μου φέρουσα τόσον χαρίτων πλῆθος,

Ἡ μνήμη τῆς ἡ ἱερά,
Πληρεὶ μὲ δάκρυα πικρά
Τὸ ἔρημόν μου στήθος.

24 Ὀκτωβρίου 1865.

Π. Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 15, 1865.

Μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ ὑπουργείου, τὸ ὁποῖον ἀνηγγείλαμεν τὴν 1 τοῦ μεσοῦντος, ἐπῆλθε πολιτικὴ τις γαλήνη. Ὁ τυφὸν τοῦ τύπου ἐκόπασεν· ἐκ τῶν μερίδων αἱ μὲν συζυμοῦνται, αἱ δὲ ἀναζυμοῦνται· τῶν θερμῶν πατριωτῶν αἱ ὑπαιθριοὶ ἀλλὰ καὶ δυσαιθριοὶ δημηγορίαι διεκόπησαν, καὶ τῆς βουλῆς τῶν ἑκατὸν ἐβδομηκοντα ὀκτὼ αἱ συζητήσεις ἐστράφησαν περὶ νομοθετικὰ θέματα· οὐδεὶς μὲχρι τοῦδε λόγος ἐν τῷ βουλευτηρίῳ περὶ αἰτιῶν ἀκμῆς καὶ παρακμῆς, πτώσεως καὶ ἀναστάσεως ὑπουργείων. Εὐδαίμων ἐποχὴ καθ' ἣν δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἱστοριογράφου! Καὶ ἂν τοῦ ταμείου δὲν ἦσαν καὶ αὐταὶ αἱ ἔσχαται γωνίαι κεναί, καὶ ἂν ἡ ληστεία δὲν ἐμάινετο συλλαμβάνουσα Ἄγγλους ἐν Ἀκαρνανίᾳ καὶ ἀποκεφαλίζουσα λογικὰ μὲν ὄντα ἐν Φθιώτιδι, ἄλογα δὲ ἐν Ἀττικῇ, σύμπαντες τῶν Ἑλλήνων οἱ παῖδες, οὐχὶ μόνοι οἱ ἐν τῷ ἀθηναίῳ θεάτρῳ συναθροί-